

## Franska evangeliska sånger i svensk översättning.

## II.

César Malan.

*Je veux chanter de tout mon coeur.*

## 1.

Jag sjunga vill, hur, Jesu kär,  
 Du i din kärlek trogen bliver;  
 Allt gott, som du var dag giver,  
 På nytt mig därom vittne bär.

I dig blott har jag städs min frid,  
 En frid, som skall fullkomlig vara,  
 Min Gud skall denna frid bevara  
 Åt mig i all min levnads tid.

Att frälsa mig du villig var,  
 Min syndaskuld du har avtvagit,  
 Min tillflykt jag till dig har tagit,  
 Och hoppet om din hjälp jag har.

Min Frälsare den ende är,  
 På vilken jag mitt hopp här grundar,  
 Och nöjd med vad i livet stundar,  
 Min själ hans ljuva ok städs bär.

Du värdes, Herre, på min stig  
 För mig, ditt barn, städs bana vägen,  
 Då vid din ledning glad och trägen  
 Jag troget här skall följa dig.

## 2.

*Non, ce n'est pas mourir.*

Nej, det är icke död att lämna Gud sin själ  
 Och säga sitt farväl  
 Till dunklet här i världen  
 Och till det rena ljusets hem få ställa färdan.

Nej, det är icke död att uti himlen bo,  
 Där njuta evig ro  
 Och efter jordens strider  
 En utsäglig härlighet där nå omsider.

Nej, det är icke död, du Frälsarns trogna får,  
 Att följa herdens spår  
 Dit, där ur livets källa  
 Till dig för evigt friska strömmar skola välla.

Nej, det är icke död att Jesus där tillbe  
 Och honom även se  
 Sin segerkrona bära  
 Bland de utvalda, krönt med oförgänglig ära.

Nej, det är icke död, min Frälsare så kär,  
 Att få erfara där,  
 Hur den fullkomnad bliver,  
 Den kärlek, varav här vår själ du försmak giver.

## 3.

*Ah! laissez-moi, terrestres joies.*

I jordens fröjder, lämnen mig, I Jesus blott min fröjd jag har; Han dragit mig från mången stig, Som för min själ fördärvlig var.	Jag trodde frid mig äga då Och prisade min levnadslott, Men Kristus lärt mig att förstå, Att denna frid var döden blott.
Vår värld är full utav begär, Av själskval och fåfänglighet, Snart uti evigt mörker här Försvinner all dess härlighet.	Nej, Frälsare, på lifvets stig Må ingen från dig fjärran gå; Man måste älska, följa dig För att »den goda delen» nå.
Jag vet det, ty min arma själ Har länge vandrat bort från Gud; Befläckad blev — jag vet det väl — Min själ av synd emot hans bud.	Så vill jag under all min tid I tron dig följa, Herre kär, Och jag skall nå den sanna frid, Som blott hos dig kan vinnas här.

Edm. Schérer.

*Je suis à toi; gloire à ton nom.*

Jag tillhör dig; ditt namn ske pris och heder!  
Min Frälsare, din lag städs leder mig.  
Jag tillhör dig, dig älskar och tillbeder;  
Jag tillhör dig, jag tillhör dig!

Jag vandrat har i tvivel långa tider,  
Med hjärtat tomt och döden framför mig.  
Då spred du ljus uppå min stig omsider;  
Jag tillhör dig, jag tillhör dig!

Min vandring sökte världen fordom länka,  
Nu leder Jesus Kristus städs min stig.  
Ditt ok är ljuvt, du evig frid kan skänka,  
Jag tillhör dig, jag tillhör dig!

Med öppna armar, blickar kärleksrika  
Den gode Frälsaren mottagit mig,  
Och från hans sida vill jag aldrig vika;  
Jag tillhör dig, jag tillhör dig!

Då dig jag fann, jag allt med dig har funnit,  
Och genom tron den lyckan skänktes mig;  
Jag vila för min själ hos dig har vunnit;  
Jag tillhör dig, jag tillhör dig!

Ej skall mitt namn, i livets bok inskrivet,  
Utplånas, ingen drar mig från din stig,  
Du råder över döden, över livet;  
Jag tillhör dig, jag tillhör dig!

Varhelst jag än på denna jorden hamnar,  
 Min Frälsare, min Gud, jag tillhör dig!  
 Och då du i din himmel mig omfamnar,  
 Jag tillhör dig, för evigt dig!

Adolphe Monod.

*Que ne puis-je, o mon Dieu.*

O, kunde jag, min Gud, min frälsnings Gud, dig prisa  
 Och fylla med ditt lov för allt, du mig beskär,  
 Båd' jord och himlar, att min tacksamhet bevisa,  
 Jag sade hela världen, hur jag lycklig är.

Jag lycklig känner mig, då jag din röst får höra,  
 Och må det ordet »Varde ljus», då mörkt det var,  
 I varje nöd mitt hjärta lugn och tröst tillföra  
 Och säga mig: »Du väg till räddning funnit har».

Jag lycklig är, då inför dig jag faller neder  
 Och utur stoftet sänder böner upp till dig,  
 Och som en son sin far om allt dig barnsligt beder,  
 Bekänner synd och tror, att du förlåter mig.

Jag lycklig är din dag, som såg fullbordat bliva  
 Ditt verk ur intet och din son gå ur sin grav,  
 Då templen öppnas, dit de trogna sig begiva,  
 Och där min tro blir stärkt, att den ej tynar av.

Jag lycklig alltid är, ty Gud min fader bliver,  
 Min broder Kristus är, hans Ande är mig när;  
 Ej helvetet mig skadar, jorden intet giver  
 Åt den, som Gud och himlen har av hjärtat kär.

A. Vinet.

*O Seigneur! O Sauveur.*

O du vår Frälsare, dig våra läppar prisa,  
 Men med vår sång må våra verk förena sig!  
 Om våra gärningar vår kärlek ej bevisa,  
 Den skönsta sång är utan värde inför dig.

Du föddes hit att tjäna, detta var din ära,  
 De dinas kännemärke tjänarsinnet är;  
 Den det ej har men tror om dig sig vittne bära,  
 Han tror dock icke än och håller dig ej kär.

Hur, Herre, kan jag tro de löften, du har givit,  
 Och likväl icke tro på dina helga bud?

Hur kunna hoppas på vad av dig lovat blivit,  
Och dock ringakta lagen, given oss av Gud?

Har den väl dött på Golgata för alla tider,  
Den Kristi kärlek, som ett skydd för arma är?  
Nej! där den föddes och kring jorden än sig sprider,  
Och som en dyrbar skatt den söker smärtan där.

A. E. Friedlander.

## Om predikans förnyelse och tillika några ord om nutida predikolitteratur.

### III.

Om man vid en överblick av den predikolitteratur, som utkommit i vårt land under de sista tvenne årtiondena, riktar uppmärksamheten på de loci, där förkunnelsen framföres med ett pathos, som förräder, att predikan framträder med vissa krav på auktoritet, skall man, med undantag för den schartauanska förkunnelsen och ett par predikanter, tillhörande andra riktningar, genomgående finna, att auktoritetsanspråken befinnas vila antingen på en intellektuell *personlig övertygelse* eller ock på en emotionellt präglad *frälsningsvisshet*.

I det förra fallet finna vi auktoritetens pathos, när predikantens framställning blir som mest kongruent med hans egen uppfattning. Vid sådana tillfällen, då han av hänsyn till Kyrkans bekännelse eller den rådande uppfattningen bland åhörarna avlägsnar sig från sina egna personliga åsikter, blir gärna förkunnelsen matt och osäker. Men på samma gång, som predikanten fruktar att uppträda såsom bindande auktoritet för sina åhörare i fråga om trosuppfattning, kommer han dock genom själva det myndighetens och säkerhetens pathos, varmed han förkunnar sin personliga övertygelse i de frågor,

han berör, att verka som auktoritet. Om nu förkunnarens personliga övertygelse är en annan än den, som Kyrkans bekännelser giva uttryck åt, kommer hans predikan att på de punkter, där den framträder som mest auktoritativ, strida mot den Kyrkas lära, vars tjänare han är. Alldenstund det nu inte endast är en möjlighet att räkna med utan en empirisk realitet, att av ett flertal framstående predikanter var och en haft eller har sin egen uppfattning av Kyrkans lära, vilken uppfattning de framföra med ovan påtalade övertygelsens pathos, kommer en visserligen hänsynsfull men icke desto mindre en den kyrkliga enheten och trosgemenskapen splittrande anarkism i fråga om läroutpfattningen att prägla förkunnelsen. Personlig övertygelse kommer att intaga bekännelsens plats, gemenskapen ersättes med individualism. Denna blir så mycket mera differentierad, som man i förkunnelsen möter hänvisningen till det egna samvetet (den personliga övertygelsen) såsom enda auktoritet. Samvetet får därmed en uppgift sig tilldelad, som det ej kan lösa. Det är nämligen en etisk instans, som reagerar, när dissonans inträder mellan det insedda rätta och det empiriska